

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 282/2017
23.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић-Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Попара, адвокат из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 785/16 од 05.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 23.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ББ из ... изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 785/16 од 05.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 1103/14 од 10.05.2016. године, ставом првом изреке заједничко малолетно дете парничних странака, ВВ, рођен ... године поверен је на негу, чување и васпитање мајци, која ће самостално вршити родитељско право. Ставом другим изреке, уређен је начин одржавања личних односа између туженог као оца и малолетног детета, на начин ближе описан у изреци. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да на име свог дела доприноса за издржавање малолетног детета плаћа месечно износ од 10.000,00 динара, сваког првог до петог у месецу за текући месец, почев од 01.11.2014. године па убудуће, док ова обавеза по закону траје или не буде измењена другом судском одлуком, на рачун законске заступнице малолетног детета-мајке, с тим што ће доспеле, а неисплаћене рате платити одједном. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље у делу који се односи на издржавање малолетног детета и то од досуђених 10.000,00 динара до тражених 20.000,00 динара. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж2 785/16 од 05.10.2016. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Другог основног суда у Београду у ставу трећем изреке.

Против другостепене пресуде, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао другостепену пресуду на начин прописан у члану 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14) и утврдио да ревизија није основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а на друге битне повреде се ревизијом не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су живеле у ванбрачној заједници, у току чијег трајања им се родио малолетни син ВВ, дана ... године. Побујаном пресудом је малолетно дете поверено мајци на самостално вршење родитељског права, са којом живи од прекида заједнице живота са туженим, у стану родитеља тужиље. Тужиља је запослена и прима месечну зараду од око 28.000,00 динара, живи са дететом у стану своје мајке која је у пензији и месечно прима око 13.000,00 динара, стан је власништво мајке тужиље и за режијске трошкове тужиља издваја око 10.000,00 динара. Тужени је запослен и месечно остварује зараду од око 23.000,00 динара, нема додатних прихода, има стан у власништву у коме живи и за који плаћа режијске трошкове месечно од око 10.500,00 динара. Тужени и тужиља немају обавезу издржавања других лица. Суд је, имајући у виду потребу малолетног ВВ, узраста ... године, те материјалне и породичне прилике тужиље и туженог, утврдио да месечне потребе малолетног ВВ износе око 24.000,00 динара месечно, који износ је довољан да се задовоље уобичајене основне потребе детета његовог узраста са исхраном, набавком одеће и обуће, хигијенским средствима, као и све друге утврђене потребе, а у циљу његовог правилног и потпуног развоја.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право и обавезали туженог да доприноси издржавању свог малолетног детета у досуђеном износу.

Одредбом члана 160. став 1. Породичног закона прописано је да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. Према ставу 2. истог члана, потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања, а могућности дужника издржавања, у смислу члана 3. истог закона, зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања.

У спору за издржавање, у смислу наведене законске одредбе, суд је у обавези да најпре утврди укупан износ средстава потребних за издржавање лица које то издржавање тражи, а потом и могућности лица која су дужна да дају издржавање.

У проведеном поступку је утврђено да месечне потребе малолетног ВВ за исхрану, обућу, хигијенска средства, посете логопеду, одласци на терапију у ..., износе око 24.000,00 динара месечно. Досуђени износ од 10.000,00 динара месечно на име доприноса у издржавању малолетног детета и по мишљењу ревизијског суда је адекватан за узраст, задовољење основних потреба и друга новчана издвајања с обзиром на његово здравствено стање, а уз допринос мајке, овде тужиље, са којом малолетни ВВ живи.

Обавеза родитеља да издржава своје малолетно дете је заједничка обавеза оба родитеља, независно од тога коме је поверено вршење родитељског права. Родитељи су увек дужни, без обзира на сопствене потребе да обезбеде издржавање свом малолетном детету, те се њихове могућности као дужника издржавања не процењују на начин како се то чини код других облика законског издржавања.

Досуђени износ, уз допринос мајке како у новцу тако и кроз рад и старање који се свакодневно улаже, неопходан је за издржавање заједничког детета парничних старанака, којем ће се омогућити најмање такав ниво животног стандарда какав ужива родитељ - дужник издржавања, овде тужени. Плаћањем тог износа и према схватању овог суда, а супротно наводима ревизије, неће бити угрожена егзистенција туженог. Имајући у виду изнето, одлука којом се обавезује тужени да доприноси издржавању свог малолетног детета донета је уз правилну примену одредби чланова 160. и 162. Породичног закона.

Ревидент неосновано у ревизији указује да судови нису водили рачуна о егзистенцији туженог, са једне стране, као и о потребама малолетног детета са друге стране, обзиром да су судови, супротно наводима ревизије, имали у виду све наведене околности, као и чињеницу да тужени у свом власништву има непокретност, док тужиља нема, већ да живи у стану са својом мајком, због чега је правилно закључивање нижестепених судова да плаћањем досуђеног износа на име доприноса у издржавању малолетног ВВ неће бити угрожена егзистенција туженог.

Ревидент неосновано у ревизији указује и да је суд морао имати као оријентир минималну зараду, односно минималну суму потребну за издржавање, као и породичне прилике тужиље и тужиоца, а што очигледно није учинио, али је нашао да нису основани. Ово стога што су судови, супротно наводима ревизије, приликом доношења одлуке имали у виду и минималну суму издржавања прописану од стране надлежног министарства, а која је у време доношења првостепене одлуке износила 23.974,00 динара. Стога, како родитељ који не живи

са малолетним дететом је увек у обавези да доприноси његовом издржавању, и то бар у висини минималне суме издржавања предвиђене чланом 160. став 4. Породичног закона, правилно је закључивање нижестепених судова да плаћањем досуђеног износа неће бити угрожена егзистенција туженог, а све имајући у виду и да је на овај начин тужени обавезан да плаћа и мање од $\frac{1}{2}$ минималне суме издржавања и мање од $\frac{1}{2}$ његових редовних месечних примања.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу овлашћења из члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић